EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Època II Núm. 12 Agost-setembre-octubre de 2002 **Difusió gratuïta**

EL JOU: FRAU I EXPLOTACIÓ

Pedro Acebillo, ex-director de l'INEM de Catalunya, ara s'enriqueix personalment amb les subvencions dels plans d'ocupació de la Generalitat (pàg 10)

PRIMERS FRUITS DE L'ESPECULACIÓ IMMOBILIARIA: S'ENSORREN DUES CASES

L'especulació immobiliaria denunciada ja en aquesta revista comença a donar els seus fruits amb l'ensorrament de dues cases. (pàg 5)

La marxa homenatge al maquis cada any guanya importància

Hem pogut assistir al primer congrés de la guerrilla, a una concorreguda xerrada de la companya Dolors Marin, a una caminada, a un dinar i a un parell de concentracions. El que ha caracteritzat la marxa aquest any ha sigut l'increment important en l'assistencia de gent.

Continúa la reprressió cap al jovent bergueda

Un cop més tenim un article sobre la repressió a que sotmenten els mossos d'esquadra.

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

ARA FA 75 ANYS

Aquest any 2002 es commemora l'assassinat d'estat comès pel govern nord-americà sobre les persones de dos militants anarco-sindicalistes d'origen italià dins de la seva estratègia de destruir els moviments socials i sindicals d'oposició, en alça en aquella dècada. En Sacco i en Vanzetti, immigrats recentment als EEUU (com tants/es italians/es que fugien de la misèria i de la imminència de l'accés al poder del feixisme mussolinià) foren detinguts com a cap de turc calculat amb l'objectiu de desacreditar el prestigi del moviment obrer nord-americà amb un cop d'efecte propagandístic. Des de les pàgines d'aquesta editorial volem mostrar el nostre pesar per totes les víctimes de l'economia de mercat hagudes i per haver, especialment les causades per l'Oncle Sam, qui, lluny de moderar la seva dinàmica genocida, pretén ara no deixar cap musulmà dret, començant pel seu vell amic de la guerra Iran-Iraq Saddam Hussein, i assistit pel fidel lacai Josemari, vingut del "limes" imperial per servir amb devoció a l'amo Bush. I tot això amb el pretexta públic de la presumpte perillositat d'un inexistent arsenal d'armes de gran capacitat mortífera, junt amb la voluntat, no tant pública, de fer-se amb el control de les enormes reserves petroleres del país.

D'altra banda, l'intenció d'en Sam de mantenir una "base segura" en el Pròxim Orient des d'on extendre la seva política criminal de saqueig de la zona, unit als "lobbys" sionistes dels EEUU, fa que el conflicte dels territoris ocupats per Israel a Palestina no tingui un final a la vista, especialment amb el país sota les regnes del gran amic d'en Bush, l'assassí multireincident Ariel Sharon, heroi de Sabra i Xatila on, desprès del seu pas, no va quedar ni quisqui per explicar-ho.

No sembla anar-li millor a la nostra estimada Terra en conjunt, ja que la dinàmica d'espoli desmesurat practicada pel conglomerat industrial-financer-mediàtic en nom del lucre indecent està malmetent la prima escorça habitable del planeta. Això, que és sabut per tothom, s'ha tornat a posar de manifest en el circ-cimera de Johannesburg on, igual que en les cimeres anteriors, els amos del món, representats per delegacions negociadores sota el seu control directe, amb agendes tancades on res no és negociable si ha d'afectar al sacrosant "creixement econòmic". Així doncs, cimera-farsa sense acords rellevants. Els qui sí que prenen acords, i molt rellevants, per cert, són la basca d'en Josepmari i els seus croats homogeneitzadors de les espanyes, "someteremos a los levantiscos vascones, a hostias si menester fuere". Des del Pèsol lamentem la retallada de drets d'expressió que suposa la criminalització de la gent de Batasuna i la ratzia que estan patint per part de les institucions feixistes que dominen l'Estat Espanyol i la UE. Han quedat en evidència, doncs s'omplen la boca amb la paraula PAU i els fets demostren que volen conflicte i morts; segur que el poble basc sabrà com sortir-s'en, com ha fet sempre. Qui no s'en surt som els/les pobres treballadors/es, que a sobre que ens hem de matar a treballar per un sou de merda mentre el patró engreixa fortunes a costa nostre, resulta que també ens hem de matar, però de veritat, per que el pobre empresari no guanya prou per poder comprar un casc de plàstic o un tros de corda que garanteixi la nostra seguretat a la feina. Ara bé, si hem de fer cas de Foment i de la Conselleria de Treball de la Generalitat resulta que la responsabilitat és dels mateixos treballadors ja que les defuncions, segons les seves paraules, són causades per falta d'autoprotecció i excés de confiança en les tasques realitzades. Tothom que hagi treballat en una gran empresa sap que, encara que les normatives en matèria de seguretat estiguin vigents en el lloc de treball, l'amo delega en els encarregats la tasca de fer saber a la plantilla que aquestes mesures de seguretat afectaran la mobilitat de l'operari, reduint el rendiment de la producció; així que si vols conservar el lloc de treball, millor serà que deixis el material de seguretat a mà, per si apareix algun inspector, no sigui que el pobret empresari (que de fet només ha muntat l'empresa guiat per un sentiment filantròpic, amb l'objectiu de procurar-te a tu i a la teva família una

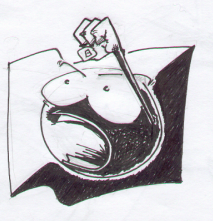

EDITORIAL

vida digne) sigui multat injustament.
Injustament segueixen tractant els nostres il•lustres protectors de la llei i l'ordre als joves berguedans que, en no tenir l'aspecte o l'actitud de ciutadà normalitzat que es pressuposen com a correctes per "l'establishment" poden ser, per aquest motiu, tractats com a ciutadans de segona i vulnerats els seus drets amb escorcolls vergonyants en la via pública i retencions arbitràries poc justificables. Seguint en l'actualitat berguedana cal tornar a denunciar als empresaris explotadors tant nombrosos a casa nostra. En aquest Pèsol veurem la denúncia d'alguns treballadors a un altre explotador i mafiós berguedà. Per últim, tornem a incidir en el tema de l'especulació immobiliària que ja va ser denunciada des d'aquest mitjà de comunicació i que ara ha estat a punt de tenir conseqüències fatals; la responsabilitat és clara: "mafiosos" i especuladors amb noms i cognoms i tots els polítics de l'Ajuntament de Berga, especialment l'equip de govern.

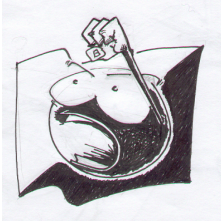

Per acabar, i per que no es digui, volem convidar a tothom a participar en els actes que diferents col•lectius comarcals organitzaran el 12-O, bàlsam contra l'ofensiva espanyolista i commmemoració d'un dels majors genocidis de la història, consistent en una gran botifarrada popular amanida amb cantautors de verinosa llengua. I tot a la Plaça Maragall.
Que vagi de gust, pesolaires!

ACTUALITAT

V MARXA-HOMENATGE ALS MAQUIS

Des de 1998, entre els mesos de juliol i agost es realitza la marxa-homenatge als maquis. Durant cinc estius s'ha recordat els guerrillers llibertaris que actuaren a Catalunya, el poble que els hi donà suport i les víctimes de la repressió franquista. Aquesta recuperació de la memòria dels exclosos, ha estat possible per mitjà de xerrades diverses, passes de vídeo, col•locació de plaques, marxes a peu per bases guerrilleres i enguany per la celebració del primer congrés d'història de la guerrilla, dedicat a homenatjar a Antonio Téllez. Tot plegat per fer justícia als qui donaren la cara des del primer dia de l'aixecament franquista i que han estat injuriats pels franquistes d'ahir i els demòcrates d'avui i indignament exclosos de la història per les esquerres oportunistes que després de diverses traïcions que culminen amb la malanomenada transició democràtica, tenien massa accions i inaccions compromeses per oblidar i un passat de lluita per inventar.
Cal destacar per exemple la III Marxa en que es dignificà la tomba de Ramon Vila i es feren uns actes en record seu a Sallent i Castellnou de Bages o la primera marxa que recordava el 35è aniversari de la mort d'aquest lluitador anarquista. Igualment les plaques col•locades a Peguera en la primera edició de la marxa o les col•locades al Vallès Oriental no exemptes d'atacs feixistes.

Els actes aquest any es centraven al Vallès Oriental, el Barcelonès i el Berguedà i contava amb la presencia de persones de Lleida, Tarragona, Barcelona i fins i tot de Logronyo. Pel que fa a l'organització de les marxes cal dir que sempre ha estat un exemple de treball llibertari, amb persones i col•lectius de tendències diverses, deixant sigles al marge i amb una voluntat de treball en comú.
El passat juliol dels actes celebrats al Berguedà, cal destacar el Congrés d'Història de la Guerrilla que va comptar amb sis comunicacions molt interessants que esperem poder editar en breu. Un altre acte que destaquem fou la presentació del llibre de la companya Dolors Marín *Clandestinos. El maquis contra el franquismo,* acte que va comptar amb una assistència destriable i sobretot que contà amb una participació molt gran de tothom. Igualment hi va haver una nombrosa concentració davant la casa natal de Marcel•lí Massana i un emotiu acte en record dels tres assassinats a la carretera vella de Vilada.

Pep i Tu

¿Por qué, y con qué derecho, unos pocos hombres se arrogan el poder de encarcelar, castigar, atormentar, pegar, desterrar y condenar a muerte a sus semejantes; siendo así que ellos no difieren de los que, por su orden, son castigados, encarcelados y desterrados?

Nicolatevich Tolstoi

EL COS DE MOSSOS BERGUEDÀ TORNA A FER DE LES SEVES...

El relat que narraré a continuació, és (per a moltes persones, que no ho han patit a les seves carns) dificil de creure. Per al jovent de Berga, en canvi, serà segur, **UN** cas més d'abús, i prepotencia, un de tants comesos pel cos de mossos d'esquadra.

Era un dissabte qualsevol, més o menys devien ser les dotze, passades quan ens vam asseure a prendre un got a la fresca, en un racó de la plaçeta de St. Ramon, una zona força concorreguda degut a que és un punt que fa cruïlla amb diversos bars, el carrer major, el casal panxo... Bé, el cas es que de seguida vam ser uns quants, unes deu o dotze persones, uns asseguts, d'altres d'empeus, i tots fent petar la xerrada. Tot semblava normal, des d'on erem asseguts, podiem veure grupets menys nombrosos de gent, i el que semblava una parella. El que no sabia ningú es que aquella parella, lluny de ser dues persones, eren dos mossos de paisà. De cop i volta, va apareixer un cotxe patrulla que va frenar en sec davant nostre, (fet que ens va sorprendre) i darrera seu, un altre, que evidentment també va aturar-se de cop. Ens vam quedar observant, i el primer que em va passar pel cap, es que alguna cosa havia passat, però no, no habia passat res de res. L'unic que passa es que com que tenen poca feina es dediquen a emprenyar, coacciónar, intimidar, amenaçar... En fi a tocar els pebrots a tot aquell qui no vagi "ben vestit". Doncs bé, aquests menyspreables essers armats i vestits d'uniforme, més la parella que anava de paisà es van adreçar a nosaltres, i van demanar a dos companys que possesin les mans a la paret i s'obrissin de cames, i seguidament els van registrar de d'alt a baix davant la mirada de resignació de la resta de companys. Seguidament ens va tocar el torn a tots els demés. Un a un ens van grapejar de d'alt a baix, un a un ens van prendre les dades amb la seva habitual prepotència. Després de mitja hora de lamentables registres sense cap ni peus, i no contents amb el resultat: (ningú tenia antecedents ni portava res il.legal), va arribar el més fort de tot. Van cridar a un dels companys, concretament a un dels dos que havíen registrat primer, (es a dir a un dels registrats feia mitja hora) i li van dir que els ensenyés un altre cop el DNI. El jove no va oposar cap mena de resistència i els el va deixar veure novament. Llavors davant la mirada incredula de tothom van treure una bosseta amb una mica de marihuana, i dos agents li van demanar, que què era allò, i evidentment el noi va respondre que ell no en sabia res. Inmediatament, va apareixer un dels dos secretes que es va afanyar a fotre-hi cullerada i a dir que ella habia vist com el jove ho amagava darrera seu. En aquest punt dels fets em ve una pregunta al cap:

Si la secreta l'havia vist amagar marihuana, com es que aquesta apareix mitja hora després del registre fet al jove, quan aquest podia haber marxat tranquilament?

No cal dir que la secreta no li había vist amagar res de res perquè el noi no tenia res per a amagar... En veure que el noi es mantenia ferm en la seva posició, van començar a amenaçar-lo, i li van dir textualment: Doncs, si no es teu, digues de qui és, i si no ens ho dius, presentarem denuncia contra tu. Jo ja no sabia ni que pensar... realment estava un pel desconcertat, hi havía coses que no em lligaven:

1. El que ja he dit abans, que si el van veure amagant la marihuana, com es que aquesta no apareix fins al cap de mitja hora, quan el jove podia haver marxat perfectament?
2. Si el van veure amagarla com deien, perque després canvien d'actitud i diuen: digues de qui és o et denunciarem a tu?

Per a mi esta molt clar que es tracta d'un complot policíac, perque cap de nosaltres portava marihuana, i el desenvolupament dels fets evidència més que suficientment la falta de proves i la mala llet que porten aquests pobres desgraciats, que han decidit dedicar les seves absurdes vides a una "justícia" que dedica a deixar els autèntics delinquents tranquils, i a emprenyar-nos a nosaltres.

Estem més que farts, dels continuats abusos que estem patint per part d'aquests bastards uniformats dia rera dia, mes rera més. estem farts d'abusos, de complots, d'aquests aires de superioritat que teniu només per portar un uniforme i una arma, estem farts de que ens amenaçeu, farts de que en aquesta moribunda comarca ser jove sigui un delicte. Estem farts de que seguiu alimentant la roda de l'odi, però si ho voleu així, si les coses no canvien, si seguiu demostrant que la violència es l'únic llenguatge que enteneu actuarem en conseqüència!! pedres no són arguments, però sí es l'única llengua que enteneu...

kopkiller

ESTA CASA ES UNA RUINA:

Primeres conseqüències de l'especulació immobiliària i la deisidia municipal ja denunciades des del Pèsol Negre.

Els gals d'Asterix i Obelix només tenien por d'una cosa: que el cel els caigués el cel al cap. Jo com a berguedà no il•lustre o athanagi només tinc por que la desídia de l'Ajuntament de Berga i l'especulació dels propietaris no em tirin una casa al damunt o que caigui la casa amb mi a dins (rotllo 11-S). Com a veí del barri vell, el passat 16 de setembre vaig sentir el terrabastall per l'esfondrament de les cases del nº 3 i nº 5. Es van equivocar de cinc dies (del 16 a l'11) aquests terroristes de l'especulació immobiliària.

El pitjor de tot és que no tardarà a repetir-se. L'Associació de Veïns del Capdamunt de la Vila va presentar fa dos anys una llista amb una quarantena de cases amb un perill evident de que s'esfondressin. L'Ajuntament va passar olímpicament i l'alcalde, fent una pirueta, respongué de forma absurda, amb un inventat i patètic suposat conflicte cultural amb els immigrants (!!! Que te a veure l'àlgebra i el xoriço?).

Una de les cases sinistrades era de Promo Service 2000 una de les màfies dedicades a l'especulació a Berga (Especuli ara pot, l'Ajuntament no veu ni sent res!). D'altra banda, l'ajuntament ara surt amb un increïble pla urbanístic que afecta al casc antic i que poc menys que significa fer una autopista pel mig dels horts, tot fent saltar la rectoria (ni als nostres companys de la F. A.I no se'ls va passar pel cap). En fi, mentre els nostres polítics locals es fan palles mentals -amb idees estúpides- els carrers estan intransitables, els serveis del casc antic són insuficients i per acabar-ho d'amanir cauen les cases.

El gran problema és que qui ho pot solucionar és de molt malfiar: l'Ajuntament de Berga; un ajuntament totalment inepte per resoldre qualsevol dels problemes reals de la gent. El fastigós desinterès cap al barri vell i els seus força mal dissimulats interessos especulatius -sempre units als de les immobiliàries i propietaris especuladors- són part del perquè de tot plegat. Aquests mafiosos, són coneguts a tot Berga per les seves estafes, il•legalitats diverses, el nul respecte cap als drets laborals explotant descaradament treballadors immigrants, el preu abusiu dels lloguers...; no els importa fer fora llogaters encara que hagin viscut tota la vida allà, ni llogar antres inhabitables a preus abusius amb tal d'engreixar el seu benefici econòmic. En la llista negra d'aquests berguedans il•lustres s'hi haurà de sumar la possibilitat de que et caigui la casa al cap. Demanem que deixin de jugar al monopoli amb les nostres cases.

Abans no sigui massa tard. Aturem l'especulació immobiliària.

Athanagi's club

SOLIDARIDAD URGENTE-STOP REPRESION!! ROBERTO B. CATRINO LOPEZ

Hace 13 años que está preso, casi 11 de estos en régimen F.I.E.S.; ha sido trasladado de prisión en 37 ocasiones por todo el estado español, la mayoría de veces en "cundas" (traslados) especiales y muy vigilado, enfermo del VIH a pesar de que él dice que se encuentra bién, todavía le quedan 5 años de prisión hasta el 9-9-2007.

Por su actitud de no-subordinamiento a la realidad penitenciaria, de denuncia de todas las deficiencias de este sistema (tanto de las que él ha sido víctima como de las que ha sido testigo), lo consideramos una persona presa luchadora. Precisamente este ha sido el motivo por el cual está siendo castigado por este sistema penitenciario y sus instituciones.

Tener a una persona en la prisión que denuncia la realidad que se vive dentro de sus muros, con la posibilidad de que sus denuncias puedan ser conocidas en la calle -fuera de los muros-, por la sociedad, supone un riesgo demasiado grande para l*s creador*s y defensor*s de las prisión y su sitema; sobretodo cuando este sistema

se caracteriza por una actitud contraria a su supuesta función rehabilitadora-resocializadora de las personas presas.
La Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació (DGSPR), dependiente del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, fruto de su aumento de competencias en autogobierno como comunidad autónoma, está jugando un papel determinante en la situación del ROBERTO: Aplicándole la Dispersión de forma sistemática a partir del momento en que, como el mismo dice, no lo pudieron comprar; era una persona molesta y les convenía alejarla. ¿Y cual es la mejor forma de hacerlo para una dirección especializada en no cumplir su propia legislación? ¡EXACTAMENTE! ¡Saltándosela! La ley penitenciaria dice que toda persona presa tiene el derecho a cumplir su condena privada de libertad en una prisión lo más cercana posible a su domicilio habitual y a su entorno familiar y afectivo, para evitar su desarraigo social. El ROBERTO, vecino del Berguedà (Catalunya), ha sido desposeído de su vinculación familiar a Catalunya por la DGSPR, la cual ha cerrado las puertas a sus familiares con tal de evitar que puedan hacer nada para ayudarlo: Les ha mentido respecto de él y su situación dentro de la prisión, les ha engañado cuando ellos han mostrado interés en ayudarlo poniéndoles todo tipo de impedimentos. Para culminar su maligna actuación, esta dirección redactó un informe sobre esta cuestión en el que afirma que el ROBERTO no tiene vinculación familiar en Catalunya (Este informe, además de mentir descaradamente, ha sido usado por el propio índic de Grèuges -equivalente del Defensor del Pueblo en Catalunya-, sin haberlo contrastado con sus familiares en ningún momento, para confirmar la versión de la DGSPR en contra de una queja que le fue dirigida respecto de la situación de la que está siendo víctima ROBERTO). De esta forma, y con el argumento de que es una persona conflictiva y peligrosa, lo mantienen alejado de Catalunya y así de su entorno familiar y de las personas que le aprecian y apoyan.
Asimismo su situación actual, preso en la prisión de alma de Mallorca, viene marcada claramente por esta actitud de la DGSPR: Ni la Dirección General de Instituciones Penitenciarias en Madrid ni la dirección de esta prisión de Palma se niegan a su vuelta a Catalunya por motivos de vinculación familiar; es más, son favorables a este retorno. Es la DGSPR la que se niega y, mientras siga oponiéndose - en una vulneración flagrante de los derechos del ROBERTO y en oposición a sus propias leyes-, está imposibilitando su vuelta a Catalunya (más concretamente a la prisión Modelo de Barcelona como es su voluntad), a través de los mecanismos penitenciarios legalmente establecidos.

Así entonces, ¡Ahora nos toca a nosotr*s entrar en acción! Cualquier persona que se sienta como tal no puede quedarse impasible delante de esta situación. El desequilibrio de fuerzas (la institución contra el individuo), y la finalidad malsana de este sistema son de tal magnitud que pueden aplastar casi todo tipo de resistencia humana que provenga desde dentro de los muros de la prisión; y se hace necesaria la solidaridad popular para apoyar a la persona que, rebelándose contra el sistema inhumano que lo pretende someter, lucha en favor del respeto a la dignidad y a los derechos humanos tanto de él como de las demás personas oprimidas dentro de las prisiones, que también luchan cada día.
NI F.I.E.S. NI DISPERSIÓ, NI MALALTS A LA PRESÓ!! LLIBERTAT PER A LES PERSONES PRESES MÉS DE VINT ANYS!!

Qué podemos hacer? -Escribir a ROBERTO a la prisión de Palma de Mallorca: ROBERTO B. CATRINO LOPEZ
C.P. Mallorca (Mòdul Aillament-Ala 4) Ap. Correus 1075 C.P. 07004 - Palma de Mallorca Illes Balears
-Enviar cartas, faxes, telefonear... a la DGSPR y al Departament de Justícia denunciando esta situación y su responsabilidad. Direcció. Gen. de Serveis Penitenciaris i Rehabilitaciò C/ Aragó 332 08009 Barcelona tf.- 93 214 0100
Conseller de Justicia Josep Delfí i Guardia C/ Casp 26 08010 Barcelona
****

Modelo de Carta:
Al Juzgado de Vigilancia Penitenciaria de Palma de Mallorca Via Alemania nº 5 07003 - Palma de Mallorca Tf.- 971 722604 fax.- 971 727866 Sr. Juez de Vigilancia Penitenciaria
Nos dirigimos a usted, como personas sensibles con el grave problema que representa el actual sistema penitenciario con sus innumerables y nefastas repercusiones tanto individuaels como sociales, para hacerlo conocedor de la situación en la que se encuentra el señor Roberto Belarmino Catrino López, preso actualmente en

la prisión de Palma de Mallorca.
Esta persona se encuentra cumpliendo una condena lejos de su domicilio y de su entorno familiar y afectivo con el grave desarraigo que esto le supone tanto personal como socialmente hablando. Tenemos el convencimiento de que la Administración Penitenciaria de Catalunya -Comunidad Autonoma en la que reside el señor Catrino López-, debe de hacerse cargo de su alojamiento penitenciario y nos tememos que esté utilitzando el traslado del señor Catrino López en la prisión de Palma como sanción encubierta en contra de sus derechos más fundamentales y con el perjuicio que esto supone tanto para él como para su entorno familiar y afectivo. La negativa de esta Administración a trasladar al señor Catrino López a la prisión de hombres de Barcelona Modelo, como es su voluntat, ante lo evidente de su vinculación familiar en Catalunya nos demuestra esta sospecha así como supone una vulneración de la legislación penitenciaria establecida en cuanto al lugar de cumplimiento de la pena (art. 25 CE i 1 LOGP, 12.1 LOGP i 9 RP, 116.3 RP i 63 LOGP).

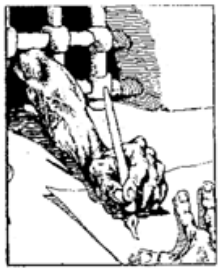

Es por esto que deseamos, en la medida de sus posibilidades en el desarrollo de sus funciones, que intervenga en favor de la solicitud de traslado del señor Roberto B. Catrino López a la prisión de hombres de Barcelona ModelO, con el fin de hacer respetar su voluntad expresa así como sus derechos humanos y constitucionales.
Nos despedimos de usted con la convicción de que sabrá obrar con la sensatez y justicia necesarias y dignas de su cargo.
En ....., a ..... de.....
del 2002

A NOSALTRES TAMBÉ ENS AGRADA FER NUMEROS:

Diàriament els mitjans de comunicació ens bombardegen amb xifres astronòmiques carregades de zeros a la dreta. A la majoria de la gent, aquestes xifres s'ens escapen, és a dir, no tenim capacitat d'analitzarles. Les dades que ens ofereixen, són simples números sense sentit; buits de contingut i que passaran pel nostre davant sense produir-nos el mínim efecte. Són una arma més a les seves mans. És per això que el juny passat durant la campanya contra el banc mundial celebrada a Barcelona, es difonia a internet aquesta simplificació de la realitat (de la nostra realitat): Si reduïm la població de la terra en un petit poblet d'exactament 100 habitants mantenint les proporcions de l'actual ordre econòmic internacional, ens trobaríem amb el següent: 52 habitants serien dones, 48 homes; 70 no serien blancs i 30 sí; 89 serien heterosexuals i 11 homosexuals; 6 persones acumularien en 59% de la riquesa de tot el poblet i totes sis serien nord-americanes.
De les 100 persones, 70 serien incapaces de llegir, 50 patirien malnutrició. Només una persona tindria educació universitària i només una persona tindria ordinador
Crec que la conclusió dels nostres companys/es de Kalegorria és del tot encertada: "una minoria blanca, masculina i cristiana, domina i sotmet l'aldea global i acapara tota la riquesa mundial"
Per altre banda els números també ens demostren que només son 6 els que ens dominen, em pregunto que passaria si tot el poble s'alcés?
SOLS EL POBLE SALVA AL POBLE!

PD: 225 multinacionals posseeixen ma mateixa riquesa que la meitat de la humanitat.

Un contable

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA,51 - 08600 BERGA

LA MAFALDA
Diaris Papereria
Llibreria
Berga

L "GRAN ISRAEL" PROVOCA EL GRAN CONFLICTE

Els assentaments israelians - la raó de ser i el motor de l'ocupació dels territoris palestins- han esdevingut l'element més demolidor del projecte de pau a l'Orient Mitjà. Malgrat els 30 anys d'objeccions nord-americanes i europees a la seva construcció, la ràpida expansió dels assentaments il•legals ha minat tot intent de construïr un Estat palestí. Si segueixen proliferant, podrien desencadenar la fi del país que havien somiat els seus fundadors.

La dinàmica i la ideologia dels assentamens ha anat prenent cos al llarg dels anys com a pilar de la moderna identitat israeliana que podriem definir com postsionista. L'estratègia orientada cap a la colonització i les seves actuals manifestacions violentes han trascendit les divisions ètniques i religioses per conformar un nou "israelisme" basat únicament en el nou nacionalisme jueu. Els colons i els seus aliats reprodueixen Israel a la seva imatge: Una tecnocràcia en permanent conflicte. Sota el mandat de Sharon i amb el recolzament explícit de l'Administració Bush, el procés esdevé irremediablement en una profecia que comporta el seu propi compliment.

La nova generació de colons no té res a veure amb els seus predecessors del "Mityashvim" anterior al 1948, els qui vàren fundar el sionisme i construiren l'estat sobre una base laica i socialista, amb una població predominant d'origen jueu europeu. Entre els nous colons "Mitnahlim", de després de 1967, dominen els neoliberals, creyents i conservadors a l'estil Reagan. A més, a diferència dels seus predecessors, conten amb el recolzament de l'Estat d'Israel per fer els seus assentaments.

A fi i efecte que el nacionalisme panisraelià triomfi, com van triomfar els de 1948, els nous sionistes (o postsionistes) consideren que han d'efectuar, tard o d'hora, una altre campanya de neteja ètnica. El "transfer" o expulsió col•lectiva dels palestins, està ja en boca de molts membres del gabinet de Sharon. Efi Eitam, colon amoïnat pels seus, cap del Partit nacional religiós i recentment nomenat ministre, ha admés en el diari Haaretz que el "tsfer" és politicament "atractiu" encara que poc realista sense guerra. En cas de conflicte violent, com la extensió de la intifada, el general d'origen laborista considera que "quedaràn pocs àrabs". Cal recordar que Eitam, membre del gabinet de seguretat interna de Sharon, s'ha mostrat favorable a que Israel llenci atacs preventius contra Iraq i Iran.

SHARON I ELS ASSENTAMENTS

El primer ministre d'Israel, Ariel Sharon, va admetre que de no ser pels assentaments, l'exèrcit se n'hauria anat fa molt de temps. Els dirigents israelians consideren que són la justificació per que els seus ciutadans "no vegin a l'exèrcit com una força estrangera que exerceix el seu domini sobre una població estrangera". El 1977, quan el ministre Sharon presidia la comissió ministerial encarregada dels assentaments, va supervisar l'establiment de noves colònies a Cisjordània i Gaza. Tenia l'idea d'instal•lar-hi dos milions de jueus. Vint-i-cinc anys després, el primer ministre Sharon es manté inflexible en que Israel té el dret "moral" de modificar la demografia d'aquests territoris. Des que sortí el•legit el gener del 2001, Sharon ha construït 35 nous preassentaments.

A mitjans de la dècada de 1970, en la transició del govern laborista al del Likud a Israel, Sharon va destacar com a dirigent amb capacitat per fer realitat el somni del "Gran Israel", avançant més enllà de les fronteres reconegudes internacionalment. Simon Peres va animar als israelians a instal•lar-se "en qualsevol part" dels territoris ocupats i amb això enfortí l'idea de Sharon de posar en marxa el programa de l'influent moviment bipartit (Likud/Laborista) de "l'extensió de la terra d'Israel", des del riu Jordà fins al Mediterrani.

Vint-i-cinc anys desprès que entrés en vigor el pla de Sharon, el nombre de colons dels territoris ocupats en la part oriental de les afores de Jerusalem va passar de 7000 el 1977 a més de 200.000 el 2002; uns 200 assentaments s'extenen dins d'un 59% del territori de Cisjordània; al Jerusalem occidental viuen altres 200.000 colons. Entre ells hi ha molts fanàtics perillosos que circulen armats, als qui l'exèrcit israelià ha concedit llicència per matar. Amb els anys, els esquadrons de la mort formats per colons han organitzat matances contra civils desarmats, atemtats terroristes contra càrrecs

electes i torturat i assasinat un gran nombre de palestins.

Durant el procés de pau d'Oslo, Israel va duplicar els assentaments i va triplicar el nombre de colons, a qui va unir per mitjà d'una xarxa de vies de circumval•lació i zones industrials, assegurant-los el domini espaial dels territoris palestins. Com a ministre d'infraestructures del Govern de Netanyahu, Sharon va organitzar la planificació d'Israel amb aquest objectiu al cap. Els governs de Ravin i Barak no es van quedar curts a l'hora de promoure els assentaments. En efecte, amb el Govern de Barak es produeix el més gran augment de la construcció destinada als colons, sota supervisió d'Isaac Levy,en aquells moments cap del Partit Nacional Religiós i ministre encarregat dels assentaments.

ELS ASSENTAMENTS I EL PROCÉS DE PAU

Quan va arribar el moment d'acabar amb tant desgavell, en la cimera de Camp David, el juliol de 2000, les negociacions van anar donant tombs i finalment van fracasar per la insistència israeliana de seguir amb els assentaments. Es va demanar als palestins que signessin un acord final basat en una promesa d'aconseguir un quasiestat que es dividiria en quatre regions diferents, totes elles envoltades per edificacions dels colons israelians.

Finalment, aquesta estratègia va impedir la fi de la ocupació i va posar en perill el procés de pau.

Desprès del fracàs de la cimera de Camp David i esclatar la Intifada amb el teló de fons d'un insistent Sharon que volia accedir a la ocupada mesquita d'Al Aqsa, l'informe redactat per la comissió internacional, dirigida pel senador nord-americà Mitchell, puntualitzava que els assentamenrs jueus i l'establiment de la pau eren incompatibles. La comissió va recomanar la suspensió del procés com a condició per acabar amb el violent conflicte en curs restablir les negociacions. El gabinet de Sharon, per la seva part, va aprovar un pressupost extraordinari de 400 milions de dolars pels assentaments.

Actualment, a la franja de Gaza, 7000 colons segueixen controlant un 20% dels 224 km2 del territori en el que viuen 1,2 milions de palestins. Aquests, refugiats en la seva gran majoria, no poden sortir de l'estreta franja sense passar pels fortificats assentaments, on abunden les picines i les pistes de bàsquet, construïts en terres sorrenques, superpoblades, on escasseja l'aigua i cada parcela té un valor imponderable. Israel va destruïr unes 400 vivendes palestines durant el primer any de la Intifada sota el pretexte de protegir els assentaments dels voltants.

Quan l'exèrcit va demanar a Sharon el trasllat de determinats assentaments allunyats pel seu reagrupament amb els més pròxims, que comptaven amb una millor defensa, el primer ministre s'hi va negar, sense fer cas a les questions de seguretat, i va jurar que no realitzaria cap trasllat mentre segu'is en el poder. Nomenà llavors a dos nous ministres del Partit Nacional Religiós (NRP), pertanyents al grup dels durs de la direcció dels assentaments, i els va col•locar en el gabinet de seguretat que supervisa els territoris ocupats.

L'APARTHEID

No existeix una forma més precissa de descriure la nova geografia dels assentaments que la de retallar un mapa de Cisjordània en un troç de formatge suïs. Els petits forats negres, buits i desconectats entre ells, corresponen als cantons palestins, denominats regions autònomes, i les suculentes parts grogues que els envolten, als assentaments jueus.

Dos lleis s'impossen a Palestina: Una pels colons jueus i una altre pels palestins. Els primers poden circular, construïr i expansionar-se amb tota llibertat, mentre que els segons romanen bloquejats en uns dos-cents cantons encerclats. Els israelians dispossen de les terres i segueixen expropiant parcel•les i als palestins cada cop els queda menys.

Durant els darrers anys, els continuats encerclaments de les zones palestines han estat especialment asfixiants pels seus habitants, doncs aquests encerclaments s'estableixen de forma hermètica i local, amb la finalitat de facilitar el lliure moviment dels colons. Segons el Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial, aquests acordonaments han causat més perjudicis a l'e-

comomia palestina i a la construcció nacional que qualsevol altre factor.

Certs amics occidentals d'Israel consideren que si preval la lògica dels colons, Israel es transformarà en un estat amb règim d'"appartheid". Ami Ayalon, ex cap dels serveis secrets, opina que actualment es veuen ja les característiques de ll'"appartheid". L'ex fiscal general israelià, Michael Ben Yair, considera que la lògica dels colons integristes ja ha guanyat i que Israel ha establert un règim d'"appartheid" en els territoris ocupats. Els colons, no obstant, no comparteixen aquesta opinió. Segons Eitam, general retirat, la influència del qual creix com l'escuma en la dreta religiosa, el Gran Israel és "l'Estat de Deu; els jueus són l'ànima del món; el poble jueu té com a missió revelar la imatge de Déu en la terra". Es considera a si mateix situat "en el lloc de Moisès i del rei David"; on, "un món sense jueus és un món de robots, un món mort; l'Estat d'Israel és l'Arca de Noé de l'esdevenidor del món i té com a tasca la de mostrar la imatge de Déu".

Durant una recent visita a Cisjordània amb un grup d'activistes a favor dels drets civils, vàrem parlar amb un colon nord-americà que ens va citar el seu gloriós passat en el moviment pels drets civils en el seu pais d'orígen. Quan li vàrem demanar si no considerava que allò estava en contradicció amb la croada colonial en els territoris palestins, s'adreçà a la Torà. En comentar-li que els Afrikàners de Sud-Âfrica es consideraven "un poble diferent, que ocupava una pàtria diferent... es comunicaven per mitjà d'una llengua transmesa per Déu... i Déu els havia encomanat governar (la terra) i civilitzar als infidels"; la pacífica conversa va experimentar un gir violent i en retirar-nos, el nostre autocar va ser apedrejat.

Al llarg dels anys, s'ha anat animant tant a les families modestes com a les que gaudeixen de més grans possibilitats i als nous immigrants a istalar-se en els assentaments, oferint-los vivendes econòmiques i aventatges financers, de vegades inclús diners procedents d'ajudes nord-americanes. Però quan les promeses d'una vida millor van esdevenir un malson colonial, els pragmàtics colons van anar declinant-se cap a una ideologia de dretes. Més del 94% d'ells van votar Netanyahu i posteriorment a Sharon.

En l'actualitat, els integristes fanàtics tenen la última paraula en el consell que reagrupa els organismes de gestió dels assentaments i exerceixen una enorme influència en el gobern d'Israel. En efecte, casi un 10% de la "Knesset" israeliana és colon i formen part de la coalició que ostenta el poder. Tres colons han estat ja ministres del gobern de Sharon, dos ho són en l'actualitat i un bon nombre d'ells dirigeix els organismes gobernamentals.

Tots els assentaments, encara que considerats com entitats extraterritorials per la comunitat internacional, constitueixen el caldo de cultiu del nacionalisme panisraelià, mogut pel fervor religiós i motivat per la promesa de la conquesta de noves fronteres. A diferència d'aquells israelians que somien amb un "Estat jueu" reconegut internacionalment a l'interior d'unes fronteres sobiranes, els nous fanàtics insisteixen en que laseva pàtria és la "Erra d'Israel" i no "l'Estat d'Israel" i, per tant, no acceptaran l'existència d'un altre estat entre el Jordà i la Mediterrània.

A més a més, el poder dels colons va més enllà de la seva influència electoral i s'estableix en el mateix centre de decissions polítiques. En els darrers 25 anys, amb l'excepció dels efímers governs de Rabin i Barak, a anat en augment la influència dels colons políticament inflexibles en les coalicions religioses dirigides pel Likud. Així, a més de constituir una amenaça per Palestina i per la normalització d'Israel, representen un perill per tota la regió.

Un ràpid cop d'ull a les idees que van sorgint dins dels gabinets estratègics dels assentaments ens mostra les teories basades en la guerra, adaptades als nous conceptes nord-americans, com el de la "guerra contra el terrorisme", "l'eix del mal", els nous sistemes de míssils i la pitjor propaganda sensacionalista publicada pel Pentàgon. En el seu camí per posar en pràctica la guerra tal i com s'entén allà, encara que a l'estil israelià, ni es plan-

tegen la coexistència amb els seus veíns. Els fonamentalistes religiosos jueus dels territoris ocupats estàn convençuts de que "Israel és l'esperança del món" i que "s'ha organitzat el salvatgisme palestí per evitar que això sigui així".

Curiosament, l'última onada d'atemptats palestins li ha posat molt bé als colons. L'errònea ideia de que els palestins exigiran no només la retirada dels territoris si no la d'Israel en bloc ha aconseguit disminuïr la presió exercida sobre els assentaments –considerats fins aleshores com un obstacle per la pau- i radicalitzar a tota la societat israeliana, apropant-la més a l'ideologia dels colons.

LA PARTIDA TOCA A LA SEVA FI

Tot demostra que la lògica del colon de Sharon ha regit la política israeliana en els territoris ocupats com a mínim durant 25 anys i, en el procés, ha radicalitzat el sistema de Govern israelià. La política de colonització segueix el seu curs malgrat els acords signats i finalment ha esdevingut el principal motor de la violència dins dels territoris ocupats, en establir una nova geografia del conflicte, que destorba el desenvolupament palestí i erosiona la pau.

Avui en dia, milions de palestins i israelians viuen atemorits pels colons il•legals que han portat a la regió a una guerra colonial i interna. Si Israel segueix amb el seu pla d'expansió dels assentaments com ha fet durant el procés de pau, aviat hi haurà un milió de colons. Llavors no serà possible separar als palestins d'Israel i als seus colons sense portar a terme una neteja étnica. No seràn suficients els filferros d'espines i els sensors electrònics per mantindre separats per molt temps als palestins si la distància màxima entre les zones habitades o controlades per palestins i israelians no supera els 10 km.

Paradoxalment, no només es compromet amb això el futur de l'estat palestí, sino també qualsevol oportunitat de mantenir un Estat jueu, ja que la majoria jueva en el territiri palestí establert (Israel,Cisjordània i franja de Gaza), seguirà disminuint. En deu anys, els palestins ja seràn majoritaris, i aquesta majoria no deixarà de créixer. I cada cop serà més difícil separar als àrabs dels jueus.

Per això, si els dos pobles segueixen desitjant una pau duradora basada en la separació –el que implica dos estats sobirans que comparteixen Jerusalem i el retorn dels refugiats-, és imprescindible la retirada immediata dels israelians i l'enderroc de la major part dels assentaments. De no ser així, no hi haurà mur ni dirigent que pugui aturar l'escalada de violència.

Avui, la lògica de Sharon i dels colons segueix alimentant un estat de conflicte permanent i de guerra a Palestina i a l'Orient Mitjà. A menys que intervingui la comunitat internacional, la lògica dels assentaments portarà al mateix cul de sac de A l'abans de la guerra de 1948: S'ahurà de triar entre un Estat binacional o un nou intent de neteja étnica. Encara que amb els temps que corren, el crim suposaria per Israel un espectacular error estratègic, tenint en compte el que li va succeïr a en Milosevic.

S'ha aconsellat als israelians que triin entre mantindre l'ocupació i mantenir l'Estat. Si no és possible el divorci legal, emportant-se als colons, Israel haurà de viure en pau més tard amb els palestins en un estat binacional democràtic. Els palestins no tindràn més remei que seguir oposant resistència als seus ocupants i lluitar per la llibertat i l'alternativa de la segregació.

Article d'en Marwan Bishara, escriptor, aparegut al diari Le Monde diplomatique del juny del 2002.

El ser jove

Es diu que el "sentir-se jove" és un estat psicològic i anímic, poc a veure amb l'edat legal, ja que hi ha persones de 18 anys ancianes i persones de 80 anys totalment juvenils. Tot i això, voldria centrar-me en les edats compreses entre 14/15-24/25 anys.

Al començament és quan t'adones de l'existència d'un món exterior, el qual t'exigeix només ètiques i morals. Aquestes solen ser qüestionables i, de vegades, molt qüestionables. Si no et preguntes o t'obliguen a no preguntar-te sobre les raons que s'amaguen darrera d'aquestes "normes", estas preparat per integrar-te en una societat en la que quatre dirigents polítics decideixen el destí de tota la humanitat.

Una de les solucions eé optar per un ideal, qualsevol. Però solen ser grups i col•lectius tancats de persones els quals si tu no penses, ja ho faran per tu. I aviat et veuràs repetint consignes i alabant al nom de personatges creadors dels dogmes del teu ideal. No deixen de ser conceptes abstractes per encaixonar una mica més la teva ment, una cosa semblant a la citada en el paràgraf anterior. No creguis en dogmes, aporta idees noves.

Si has pogut qüestionar la societat per trobar altres alternatives a les barres paral•leles i sospitoses que ens imposen i tens la ment oberta, encara queden altres dificultats. Una de les més importants, des deel meu punt de vista, és l'aparença exterior. Deixant de banda pares, professors i la gent en general (no per això menys important) voldria eludir aquest punt a la major força represora que tots coneixem: l'estat policial.

Se sap que per termes legals ells tenen les de guanyar. Però sempre que et parin per "actitud sospitosa" (traduït entre nosaltres: aparença exterior sospitosa), parla, crida, no et quedis callat. Alguna paraula o frase quedarà a la seva consciència. Perquè encara que siguin uns descerebrats no deixen de ser persones com tu, com jo.

Pensa actúa i reivindica ara. Potser més endavant vendràs els teus ideals a l'"estat del benestar", estaràs massa cansat o ocupat per seguir endavant o simplement no hi seràs.

Enorgulleix-te de ser jove i no facis de la història un oblit.

Miqueló.

LAS SIGLAS

Compañeros, cuando la escisión de la C.N.T. por causas ideológicas yo militaba en la CNT de Berga. Hicimos una asamblea en el local de Berga y por mayoría se acordó cambiar las siglas CNT por CGT, ya que las siglas son lo de menos, lo que cuenta son los hechos y el trabajo que cada uno aportaba. La acción directa se hacia y se iba al patrón si despedían a alguien y lo readmitían, esto lo hacíamos los de CGT y muchas cosas más que no se pueden decir no por miedo sino por precaución. Porque hay que decir que haciendo pintadas no se arreglan los problemas de los trabajadores hay que hacer un sindicato y hacer afiliados y militantes que sientan el anarcosindicalismo y trabajando juntos, cada uno en su tarea: unos en el sindicato, otros en la revista, otros en la distribuidora..., pero siempre de cara al anarquismo. Ya sabemos que hoy en día la anarquía es imposible por el capital, por el gobierno, por el ejercito, por la guardia civil y mossos d'esquadra..., luchar contra esto es imposible a no ser que haya gente con el valor de hacer una guerrilla. Si queremos un anarquismo lo primero es ser humilde y comprensivo con los compañeros o compañeras y repartir las riquezas, cosa que por lo que veo nadie hace. Cada uno mira por su culo y la sociedad de consumo nos come a todos y cada día más.

Compañeros yo estoy dispuesto a abrir un sindicato pero no solo, con más compañeros, pero que sean sanos y sinceros y que lo sientan en el corazón y la cabeza. Pero tener en cuenta que hay mucho que trabajar, no de boquilla sino hechos y demostrar al mundo que aun hay compañeros que sienten lo que dejaron los compañeros maquis, que dejaron la vida por unas causas justas y libertarias. Menos política y más acción, sin discriminación de razas, culturas, sexo... Yo pienso que los homenajes hay que hacerlos cuando la persona esta viva y no muerta, para que los compañeros sepan que se acuerdan de ellos. Por un mundo mejor. ¡Salud y libertad!

Un aprendiz de anarquista. **BOTA**.

¡Compañeros de conveniencia! Algunos.

Me llamo J. M. G nacido en Berga en el año 1950. Empecé a trabajar a los 12 años, nos fuimos a Andorra mi padre mi madre mi hermano y yo, a un restaurante llamado El Pont, donde estuvimos dos años. Después volvimos a Berga dónde mi padre me buscó trabajo, tenia 14 años, entré en la fabrica de Cal Rebentós de aprendiz de "manyà" estuve 3 años, ganaba 50 pesetas al mes. Lo más que cobré fueron 250 Pts. al mes, la fabrica cerró. Luego fui a trabajar a Cal Ballarà de los Correos S.L. allí rectificábamos los cilindros de las continuas y reparábamos las correas de los embarrados de las fabricas de telares. Tenia 18 años y plegué porque no me daban lo que era de ley y reclamaba mis derechos porque mi padre fue de la CNT del Ramo del vidrio en Barcelona y me enseñó las pocas leyes que havia en tiempos del franquismo. Me metí en la Mina de Fígols a trabajar, me hice militante de la CNT de Berga y al cabo del tiempo me hicieron tesorero. Afiliados eran unos 150 pero militantes éramos unos 7 o 8 y trabajábamos muy duramente con una fotocopiadora que nos dio la CNT de Barcelona, los carteles los traían los compañeros de Sallent. Luego pasó el caso Scala y culpaban a la CNT de Barcelona y mucha gente se borró, tuvimos un bajón muy fuerte pero nosotros fuimos aguantando, hasta que llegó la escisión de la CNT. Quedó bastante mal ya que los que hacíamos la faena éramos los que queríamos un cambio de hacer las cosas porque no se podía hacer como en los años de 1936 a 1938. Nosotros, los que quedamos cogimos y pusimos la CGT luchando contra las injusticias, descifrando hojas de salario y practicando la acción directa y más. Pero hay que decir la verdad, en Berga los que trabajamos y militábamos poniendo carteles, etc., éramos 3 o 4, casi siempre los mismos. De Fray Frederic donde estaba el local de la CNT nos fuimos a la calle Pietat y allí abrimos el local –Angel, Quevedo, Muntada, Martinez, Alonso y Ferragut-. Suerte tuvimos de Ferragut –que ya murió- nos enseñó a descifrar hojas de salario, etc; por cierto si se le hace un homenaje a un compañero como el "Ramonet Xic" también se lo merece el compañero Ferragut, esta es mi opinión. Compañeros, también tengo que decir que la juventud se preocupa poco por los problemas que tienen ya que sólo quieren tener un buen coche y música y conciertos y no se preocupan de sus derechos y luchar por ellos. Sólo les preocupa que a fin de mes les paguen con contratos basura y contratos temporales que CCOO y UGT permiten ya que son los sindicatos de la Patronal y están comprados por el capital.

Compañeros, esto es muy fuerte par mí pero tengo que decir que he estado 3 meses en el psiquiátrico de Manresa y nadie me vino a ver. Estuve en Martorell tres meses más y nadie me vino a ver, he estado 4 años en una granja de toxicómanos, depresivos, alcohólicos y nadie que yo creía que eran mis compañeros me vinieron a ver, y eso que conocen a mis hijos y podían preguntar dónde estaba. Lo he pasado muy mal y nadie a sido capaz de venir a verme, no les guardo rencor pero ellos sabrán lo que hacían. No he estado por yonqui sino por depresiones muy fuertes por asuntos de familia. Mi hermano y mis hijos son los que se han preocupado por mí. Tengo 52 años pero tengo ganas de abrir un sindicato junto con otros compañeros, no sólo hablando de los maquis, a quienes respeto y admiro, se acaba todo, hay que luchar contra el capital. Estoy en contra de la heroína, etc, etc, pero si que estoy de acuerdo que se legalice la marihuana, el alcohol es mucho peor pero como chupa el estado y de la maria no...

Un compañero, Salud y pa adelante **BOTA**

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

LA COPISTERIA
-Còpies en b/n
-Còpies en color
-Còpies de plànols
-Enquadernacions
-Estudi disseny
Tel. 822 22 45 Fax 822 23 05
Ronda Moreta, 59. 08600 BERGA

PINTURES B BERTRAN
Plaça Europa, nº 7
08600 BERGA
Tel. botiga 93 821 28 95

PIZZA NYAM!
C/ Plaça de la Ciutat Nº 4 Teléf. 93 821 03 64
BERGA

El JOU, frau i explotació

En aquest breu article pretenem treure a la llum tot un seguit d'irregularitats que han caracteritzat i segueixen caracteritzant EL JOU.

En un principi hi havia el Consorci Cel Obert, una escola-taller situada al JOU on en teoria s'havia d'ensenyar un ofici als aprenents. Aquesta escola havia d'impartir classes teòriques i classes pràctiques, però a l'hora de la veritat no hi havia classes teòriques, de manera que els alumnes de l'escola es passaven el dia a l'obra treballant.

Els aprenents treballaven 6 hores diàries i cobraven 420 € que pagava la Generalitat. L'escola realitzava ensenyaments de fusteria i de construcció. Però el director de l'escola-taller Pedro Acebillo utilitzava els aprenents de la construcció per la seva empresa privada: "Espectativas Milenio". Els suposats alumnes treballaven construint apartaments sota el jou d'aquest senyor, fent feina de manobre però cobrant el mateix que si fos a través de l'escola taller (que, recordem, paga la Generalitat).

Una altre irregularitat és la que van patir un grup de dones d'aquesta escola que participaven d'un pla d'ocupació fent un curs de jardineria i en lloc d'això se les obligava a fer feines de pintor, neteja, etc.

Fa més o menys un any l'escola-taller va tancar i i al Jou només hi quedà l'empresa del senyor Acebillo.

El curiós del cas és que Acebillo rep subvencions per fer plans d'ocupació (que són cursets per a gent que està a l'atur) que realment no es duen a terme i utilitza aquests diners per pagar el sou dels seus assalariats. Així aquest home utilitza els diners de l'administració pública per al seu lucre personal, amb un abaratiment de costos importantíssim -ja que no ha de pagar els seus assalariats-, i per construir apartaments que després vendrà. ¿És que la Generalitat no mira on inverteix els diners, o és que el senyor Acebillo -exdirector de l'INEM de Catalunya- és "amic" i cal fer els ulls grossos?

També aprofitar aquest breu article per denunciar el tracte de l'empresa cap als obrers en general que veient el cas de les dones que feien el curset de jardinería ja us podeu imaginar com és.

Ramon

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

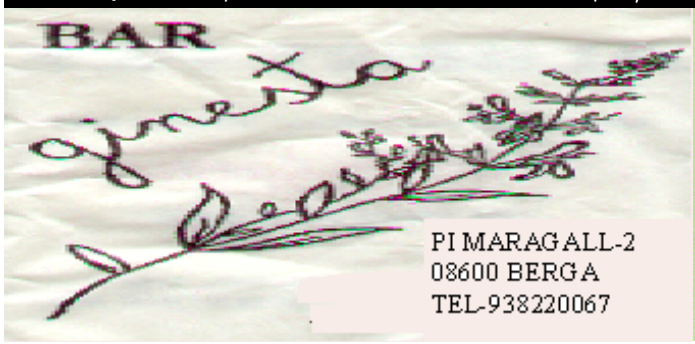

TOTS SOM PRESOS POLÍTICS

Atado y bien atado" o és que algú en tenia dubtes. Així ho va deixar el vell dictador i així ho seguim patint amb la complicitat de totes les esquerres i dels nacionalistes –malanomenats independentistes-. La situació però, encara podia degenerar més i així o està fent. El liberalisme de sempre, agermanat aquesta vegada amb la democràcia parlamentaria de igual manera que en altres ocasions ho fou del feixisme, ens mostra les essències naturals de l'estat. D'aquesta manera l'estat controla i coerciona la societat deixant que els de sempre segueixin engreixant-se.

"¡Pasen y vean!" fins hi ror els feixistes més notoris i reconeguts, avui des de qualsevol punt de la democràcia s'esgarrifen de les imatges del genocidi nazi i afir-

men amb solemnitat que: "mai més", amb contrabaix o violins de fons. Tanmateix des del més dretanos fins el més esquerranos coincideixen en l'afirmació que feu el 1977 un advocat del P.C.E, Antonio Rato: "...al delincuente se le debe aislar por la misma razón que se aisla a un virus...los presos sociales han realizado actos antisociales, mientras que los presos políticos han ido a la cárcel pr defender la sociedad". Així va anar la suposada amnistia del 77. I així és la societat actual, dissenyada per feixistes, comunistes i nacionalistes cristians.

Avui en dia 50.000 persones estan privades de llibertat dins les societats sotmeses per l'estat espanyol. Les presons no es poden entendre sense el capitalisme ni l'estat. D'aquestes 50.000 persones -totes en situació penosa- molts estan patint unes condicions de vida perfectament comparables a les que patien les víctimes dels avui universalment reconeguts com a "dolents": els nazis. En Xosé Tarrio i molts altres presos conscients en donen testimoni. Tots els polítics fan cas omís a les demandes dels presos en lluita, d'altra banda, peticions que són de sentit comú per qui estima la humanitat i qui respecta la vida.

Mentre m'esgarrifo de seguir veient –fins hi tot en locals llibertaris- la nefasta diferenciació entre pres polític i pres social –en un sistema basat en la injustícia i l'explotació generalitzada, tots els presos són polítics, per tant la diferenciació és perversa-. Sembla que els seus presos polítics són bons i els altres ja està bé que estiguin empresonats. No lluiten contra les presons sinó per alliberar als seus companys de militància, simplement. Aquest tema es tant vell com la diferència entre àcrates i comunistes.

Considero que, és del tot necessari que es conegui la situació de les presons, que són, que passa, qui hi viu, com, etc. La societat ha d'estar totalment informada. Si així hi tot, no fa res al respecte es donaria per vàlida la suposada delegació que la societat fa en l'estat, també alhora de privar de llibertat de moltes persones. Si fos així l'odi cap a la societat seria més que justificat. Jo crec –o vull creure- que el component d'usurpació pesa més que el de delegació voluntària i per això penso que la difusió de les informacions referents als centres d'extermini i reclusió de persones pot servir per potenciar el canvi social. Per això dic sense matisos: **NO A LES PRESONS! NO ALS ESTATS! NO A LA PORCA POLÍTICA! NO A LA DEMOCRÀCIA! PER LA LLIBERTAT DE TOTS ELS ÉSSERS VIUS: VISCA L'ANARQUIA!**

Pep i tu.

"El sembrador de ideales tiene que luchar contra la masa, que es conservadora; contra las instituciones, que son conservadoras igualmente; y solo, en medio del ir y venir del rebaño que no lo entiende, marcha por el mundo no esperando recompensa más que el bofetón de los estultos, el calabozo de los tiranos y el cadalso en cualquier momento. Pero mientras va sembrando, sembrando, sembrando, el sembrador de ideales que llega va sembrando, sembrando, sembrando... "

Algunas valoraciones finales sobre el debate nacionalista

Compañeros y compañeras, salud.

He seguido atentamente el debate sobre los nacionalismos que se ha llevado a cabo en esta revista, a la que cabe felicitar por su feliz compromiso con los valores libertarios, tan escasos en los tiempos que corren.

Sé que se da por terminado el debate; pero visto la crudeza con la que éste acaba -salvo ciertas pinceladas reconciliadoras, es cierto-, he probado de dar mi feliz y humilde opinión, sin pretender mucho más que despedirme de este tema con melancólicas esperanzas. Espero que sea un motivo suficiente para ponerme a escribir. En mi exposición es posible que irrite irrite algún "ácrata sencillo", pero mi intención también es reconciliadora para con él. La reconciliación es una opción legítima y defendible, pero me permitiré empezar por el principio y abordar más tarde esta cuestión.

Desde mi punto de vista, todo el debate giraba en torno a una cuestión viciada. Con los dos pies ya en el tercer milenio y tras el pasado atentado del 11-S, nos dimos definitivamente cuenta de que el mundo ha cambiado muchísimo -o sigue cambiando, aunque nos olvidemos de ello-. Esta serie de cambios vertiginosos que siguieron los años cincuenta y que hoy llegan a su cenit, chocan con una realidad aplastante: nuestros discursos, frente a los cambios acontecidos estos últimos años, siguen siendo discursos del milenio pasado. En este nuevo marco político, las teorías blandidas en el clásico duelo independentistas / anarquistas se enarbola sobre conceptos ya muy caducos, y puesto que las teorías están desfasadas, el resultado no es verosímil, y acaba distorsionando nuestra realidad social y cultural.

La teoría anarquista, en todo este embrollo, se ve subyugada a tres grandes problemas: el discurso frente al estado, en el marco económico actual, y un posicionamiento identitario caduco de las subjetividad, y el arraigo a una teoría caduca. **El primero** es muy sencillo de explicar y se deriva de una conceptualización política caduca. Cuando el panorama político internacional -que nos afecta directamente- está gestionado por entidades transnacionales y desterritorializadas, obsesionadas en levantarse a los gobiernos, es decir, el estado, debemos detenernos un instante para reflexionar. Destruir el estado, significa, hoy por hoy, alentar los esfuerzos de las grandes multinacionales, que derivaría en un proceso violentos en el que se acabarían estableciendo auténticos ejércitos privados. ¿Qué discurso debe ser elaborado para que, a pesar de fomentar la crítica al estado, no alimente los designios de la comisión trilateral? Recuerdo que un ejemplo es el del asalto a las universidades decretado por la comisión hace pocos años. Nosotras luchábamos contra la universidad como entidad propagandística del estado, como lugar de adoctrinamiento. Nos recordaron que dar ciertos pasos en según que momentos puede alimentar el asalto de la trilateral. Menos estado y más empresa. No quiere decir eso que debamos ceder en nuestras posiciones, pero si que debamos actuar con más cautela, elaborar un discurso más preciso. Está claro que no estamos interesados en la pérdida de avances sociales a través de privatizaciones, es decir, de todo detrimento del estado en pos de los intereses de las multinacionales. Pero recordemos que muchos teóricos neoliberales se definan como "anarquistas de derechas". Mientras esta contradicción no se halle resuelta es, cuanto menos, espinoso dirigir el discurso político superficial en contra del estado. Lo digo como ácrata, no como vasallo.

Por otro lado, cuesta oír una y otra vez decir con orgullo "soy anarquista". Los pensamiento identitarios pueden ser muy traidores. Nosotras, en realidad, no somos nada, sólo seres singulares rebosantes de ganas de vivir, que se niegan a ser esclavizados, explotados, oprimidos, reprimidos. Que se coordinan para defender su libertad. Pero "Ser anarquista" puede significar cercar la personalidad política con fronteras simbólicas, con alambre de espino en la boca. Es un peligro trazar líneas divisorias en lo abstracto, definirse con una identificación. Es el poder que identifica, y es el paso previo e imprescindible para una represión. El poder, significa cualquier forma de poder y represión. Incluida la

represión anarquista (que todas sabemos de que va, en términos históricos). Es, por otro lado, absolutamente cierto que han de marcarse las diferencias entre ideologías, como decía el compañero, y establecer ciertos umbrales para enriquecer el mundo. Pero esto no puede venir de una tradición teórica, una ideología, sino de una experiencia de la práctica. Sin práctica no hay anarquismo, ni actitud crítica. Sólo palabras. Las teorías siempre son alienantes, porque no cambian con los tiempos. Se congelan, se consagran y acaban por llamar a filas. La práctica ha de retomar la teoría, para actualizarla. "Ser" anarquista, o socialista o comunista es identificarse con teorías del siglo XIX, del milenio pasado. Como ser dadaísta o situacionista. Citar y evocar constantemente pensadores de hace un siglo, pertenece más a la poética que al análisis político. Y claro, regirse por sus ideas es, sencillamente, traicionarlas.

Volviendo al enfrentamiento que surge de esta concepción del socialismo nacionalista (que evidente caben en las tesis de Marx), frente a la tradición anarquista, hay que decir que no responde a la realidad de hoy. Paradójicamente, parece que en la praxis, muchas de esas diferencias se diluyen, como todos convienen en el número pasado del Pésol. A pesar de que insistamos en eso de "juntos pero no revueltos", hemos de reconocer que el enfrentamiento entre izquierdas nacionalistas y anarquistas es un vicio del pasado y que hoy solo se alimenta de unas teorías caducas. Una triste tragicomedia, interpretada sin demasiado brío. Eso es estúpido, para decirlo brevemente y a secas. Es como pelearse por San Pedro o San José. Han cambiado muchas cosas en estos cien años de luchas y derrotas, y una de ellas es el "frente" simbólico al capitalismo avanzado. Ahora, el antagonismo ha cambiado de territorios, de referentes y de enfrentamientos cotidiano con el capital: Hace años todo era diferente, más romántico quizás, cuando aún se moría por las ideas, esos años treinta en los que estas escaramuzas entre anarcas y sociatas sí venían a cuento. Y a qué precio.

No sé puede llevar bajo el brazo una teoría e impartir cátedra. Eso es practicar proselitismo pseudoreligioso. Confundirnos con los arzobispos. La verdad, si existe, está en la calle, en el barrio, en la praxis, en el enfrenamiento cotidiano a la lógica del capital. Y esa realidad nos dice siempre cosas nuevas: que los del Panxo no son mis enemigos. A pesar de la verborrea que nos recuerda que no, que son nacionalistas y que amén, mi experiencia cotidiana me dice que es absolutamente impensable sostener que son mis enemigos. Quien defiende algo así, se aleja sospechosamente del sentido común. Lástima que en el Panxo suceda a veces lo mismo, dicen que con aquellos no se llega a nada, porque las naciones amén.

En mi barrio éramos débiles porque nos perdimos en la misma estúpida guerra. De no ser por eso los apuros los hubieran pasado los poderes.

Y la realidad se burla de nuevo de nuestra palabra. Nadie analiza desde hace cerca de cuarenta años un hecho crucial**: que todas las instancias de la vida se han visto subyugadas al capital**. Hoy el capital es una auténtica forma de vida, dogmática y aplanadora. El capital gestiona nuestro tiempo (sueño-transporte-repostería-ocio) y se encarga de organizar todos los momentos de la vida. Por eso, creer en una "cultura", en un "pueblo" -términos siempre en alguna medida enigmáticos- es interesante, sobretodo si se trata de una cultura anticapitalista, y barrunto que algo de esto hay en el "Panxo". Hoy, el capital gestiona incluso la comunicación, el arte y la educación a través del abuso mediático que estamos soportando más mal que bien cada día. Eso debería recordarnos que no importan tanto las palabras con las que unos y otros articulan su discurso. Importa como sobrellevamos nuestra vida cotidiana. Es que los del Panxo, o los herejes del Ateneu Llibertari cenan en los Macdonals? Visten en Zara? Acaso escuchan a Rosa? Van a votar? Invierten en Bolsa? Le meten caña a las ETTs? Articulamos respuestas en una huelga? Estas son las cosas que importan hoy. Las de ayer, aprendamos de una vez por todas a enterrarlas, para subvertir el orden de este mundo regido por el asco y el automatismo.

Como lamentablemente nuestros discursos se han desfasado, la teoría nos traiciona y nos hace buscar antagonismos dónde ya no los hay. Pero la santa escritura es la santa escritura, y evidentemente, ¿quién contradice las escrituras de Bakunin, de Proudhon, de Stirner de nuestros abuelos anarquistas...O de Marx, Engels, Lenin? Bien, como todos sabemos, las doctrinan las traicionan *los herejes*. Por eso el discurso de mi compañero ácrata y sencillo, me inclina de parte de los herejes frente la sacrosantas teorías: *los herejes* --del Ateneu Llibertari. Que no buscan vallas en las ideas.

Es cierto que el nacionalismo de izquierdas también está en crisis. Desde hace mucho tiempo. Apenas si responde ya a un carácter espectante. A un comportamien-

to espectacularizado, fruto de los conciertos de los bailes de disfraces. De las identificaciones banales del "yo soy éste, con tales colores, tales pensamientos, de tal país. Tan alejados de nuestra realidad emergente, del lugar en dónde nos lleva, irremediablemente el capital. Hoy, el capitalismo mundial avanzado y la sociedad del espectáculo han dado un giro brusco a nuestra lucha por el querer vivir. Se debe reconocer que un proceso de autodeterminación es un avance democrático innegable, pero lograr la independencia de un pueblo -en el marco actual de nuestras sociedades del espectáculo y el consumo- resolvería tan pocas cosas como destruir las estructuras estatales.

No obstante -y afortunadamente- cuando en una huelga, la peña es capaz de establecer nuevas alianzas y trabajar juntos como parezca conveniente, significa que las confrontaciones pasadas están caducadas, y que merecen una seria actualización. Si no la teoría en vez de reforzarnos, nos debilita. Como decía un amigo, las teorías no son la palabra de dios, pero son una herramienta importante en el proceso de liberación. Reconciliarnos, entre distintas posturas de antagonismo a las estructuras de dominio y adoctrinamiento, es esencial porque significa volver a teorizar la realidad, que ha mutado -lo hace constantemente-. Han mudado los frentes, el reparto tras las barricadas que debería encender nuestra cultura antagonista. En ese sentido el Ateneu, a mi entender, marca una pauta acertada, un lugar del encuentro del antagonismo, aún difuso. Al cuerno con la teoría. Y son libertarios porque esa palabra no pertenece a nadie, y mucho menos a una tradición.. Las divisiones del debate, por su parte, pertenecen al pasado: la triste historia de una guerra pérdida en la península. El discurso de nuestro abuelos y abuelas, es válido para ellos, no para nosostras. Nosotras somos el nuevo antagonismo, la nueva fuerza revolucionaria, esto es la juventud, el precariado, el sujeto revolucionario. Esa juventud, que ha heredado el espíritu crítico frente al capital, que lucha contra el capital que trata de acaparar todas las XXX de la vida. Es necesaria una reconciliación y un nuevo reparto del antagonismo. Reconciliarse con los compañeros en la calle, evidentemente no con los congresistas, diputados o militares -ese comentario, compañero, estaba de más, ¿no es cierto?-. Más vale sólo que mal acompañado, da por supuesto que lo mejor es estar acompañado. Y divide y vencerás también significa, divídenos y seremos derrotados -otra vez-. ¿Qué tienen en común los anarquistas y los comunistas? Que establecen divisiones entre la juventud con discursos de otro milenio. Abramos los ojos: eso es tremendamente conservador. Si luego obedecen a las directrices de una organización y de sus propios dogmas puristas de sus abuelos es cosa vieja.

No creo que pedir que se abandone la tradición teórica sea mucho pedir, sobretodo si se trata de sonreír al ver que aparece una nueva posibilidad de subversión. Porque es verdad, la corriente antagonista tiene mucha fuerza, pero no flota en el ambiente más que de forma difusa, demasiado.

No sé cuál es la solución para mañana, pero hoy por hoy rodearme de la gente que vive de otro modo, que rechaza la cultura del dinero, de la mercancía y del negocio. Para resistir. Para apoyar cualquier modo de discrepancia, de resistencia a esta lógica bancaria que se ampara de todos los momentos de nuestras vidas.

Si deseas levantar la guerra social y cagarse de la risa, te has pasado a la resistencia. Si rompes con la lógica

burguesa en lo cotidiano, si rechazas que el dinero sea el único gestor de tu vida, si no te crees la película que nos han montado, te has pasado a la resistencia. Si estás en la calle peleando, y luego has estado pensando y leyendo para comprender en que preciado metal ha bañado nuestras cadenas, te has pasado a la resistencia. Yo me iré a tomar mis copas con unos y otros, y con unos y otros, pensar como vamos ha cortocircuitar este sistema. Cuando estemos entre compañeras y compañeros, empezará, entre la risa y el roce, la próxima rebelión. No tenemos nada que perder, sólo una vida al servicio del capital, aburrida, sin gozo y sin carozo.

Salud, arriba esa lucha y arriba ese roce.

Guille

Estado policial

Estoy ya mas ke harto de no poder andar
trankilo sin miedo a tener ke soportar
la ira prepotente de la puta autoridad
ke rompe, ke rasga, nuestra trankilidad!!

Esto es insostenible, un estado policial
ke busca el beneficio, solo del capital
e idiotas de uniforme reparten sin cesar
justicia de compra, ke algunos pueden pagar!!

I dime porke dime, me quieres asustar
me pegas, me amenazas, me kieres enzerrar
no hay pruebas ke demuestren, mi kulpabilidad
no me des en la kabeza, por favor ten piedad!

Idiotas asesinos, a sueldo bien pagados
kon porras i pistolas i a veces colocados
esta vez no se eskapan, ha llegado la hora
de akabar con su juego, su porra i su pistola

Toda nuestra fuerza hemos de concentrar
en tiros certeros de odio a la autoridad
toda nuestra rabia, concentrada en piedras
ke sientan miedo, ke nos komprendàn!!

Demasiado tiempo sin poder ver el fin
i a cada cerdo le llega su san martín
y ahora ya nadie respeta tu uniforme
pues ya conocen tu mente deforme

I dime ahora tu dime, kien ésta akojonado
sientes el miedo, ke tu mismo has sembrado
no sabes como evitar la situación
miles de piedras, hacia tu corazón

La gente cabreada, dirige sus miradas
miradas frias, miradas heladas
miradas ke dicen mas ke cien mil palabras
miradas de odio a este puto estao policial

Idiotas asesinos, a sueldo bien pagados
kon porras i pistolas i a veces colocados
pero ahora no se eskapan, ha llegado la hora
de akabar con su juego, su porra y su pistola

Todo nuestro odio hemos de concentrar
en tiros certeros de odio a la autoridad
toda nuestra rabia, concentrada en piedras
ke sientan miedo, hasta ke lo komprendàn!!

Columna metralla

75 anys de l'assassinat de Sacco i Vanzetti

Entorn de 1920 els Estats Units vivien sota el terrorisme liberal, la persecució ideològica estava a l'ordre del dia. Des de les més altes esferes es llançaven campanyes propagandístiques destinades a ambientar les razzies policials. El Ministre de Justícia, A. Mitchell Palmer proporcionava als diaris articles pagats pel ministeri destinats a excitar l'opinió pública contra els estrangers i els lluitadors socials. Les deportacions, les "desaparicions", les tortures i assassinats es van incrementar. Polítics i militars havien dit coses com: "Els radicals han de ser primer afusellats i després jutjats"; o "m'agradaria penjar tots els radicals al pati de casa". En aquest clima de llibertat i tolerància en el país de les llibertats, baluard de la democràcia, apareix el cas de l'anarquista Andrea Salsedo, detingut en una razzia la primavera de 1920. Els companys del sindicat anarquista Industrial Workers of the World (IWW) van començar a preparar mobilitzacions en suport de Salsedo. Però després de setmanes de tortures, el 3 de maig Salsedo -com aquell anarquista d'en Darío Fo- "queia" d'un catorzè pis on la policia secreta tenia les oficines a Nova York.

En plena activitat relacionada amb aquest crim estaven Sacco i Vanzetti, immigrants italians militants del IWW, quan van ser detinguts el 5 de maig de 1920 "per sospitosos". Un cop presos calia buscar la manera de treure de la circulació aquell parell d'agitadors socials, i van acusar Vanzetti de l'assalt a Bridgewater Shoes Co. del 24 de desembre de 1919, i a tots dos de robar la paga de la fàbrica de calçats Slater and Morrill, de South Baintree, on van morir les dues persones que traslladaven els diners. En realitat el seu crim era ser pobres, estrangers i anarquistes. Res no encaixava, no hi havia cap prova, però la decisió estava presa: serien culpables. Va costar dòlars, violència, acomiadaments... però es va aconseguir. La farsa va ser descarada, el procés tota una peça d'hipocresia i cinisme. L'odi de la classe dominant estava present. Els testimonis que presentava la defensa eren desestimats i posats en ridícul. Fins i tot la declaració d'un funcionari de la Legació italiana, que confirmava la coartada de Sacco, va ser desestimada tot i existir la declaració jurada del testimoniant. L'arbitrarietat va arribar fins a l'absurd. Un dels testimonis de l'acusació va descriure l'acusat de manera minuciosa i exacta i al final resultava que era curt de vista i no hauria pogut veure els fets.

Al principi no es trobaven testimonis contra ells, però es van utilitzar diversos convenciments. Lewis Peter, testimoni presencial, no va poder identificar als detinguts. Hores després recuperava la memòria; l'havien fet fora de la fàbrica. Va reconèixer l'acusat i va recuperar la feina. I com aquesta acusació moltes altres. Serveixi d'exemple la d'un altre dels testimonis fonamentals, Splaine, que en una primera instància no va identificar a Sacco, però després de veure'l varies vegades i de continues pressions de la policia el va descriure amb pèls i senyals tot i haver vist als atracadors d'un i mig a tres segons i en circumstàncies molt especials. Lola Andrews, una altra testimoni principal dirà en confiança a un conegut: "El govern m'ha citat i vol que reconegui a aquests homes, i jo no sé res d'ells". Després testificarà terminantment. Van desfilar 99 testimonis per la defensa, 20 que havien vist a Vanzetti al seu treball el dia de l'atracament, i 55 per l'acusació. Va guanyar l'acusació. Per arrodonir la "transparència" del judici només queda afegir que el President del jurat era el president de la companyia contra la qual Vanzetti havia contribuït a organitzar una vaga.

Quan la llei no arriba, els burgesos canvien la llei o la retoquen al seu gust, i si no dóna per canviar la llei canvien els fets. Plenes de significat apareixen las paraules del jutge Thayer quan informa del procés davant dels jurats: "Les lleis garantitzen a tots els ciutadans per igual els mateixos drets i privilegis i imposen a cadascú i a tots els mateixos deures, obligacions i responsabilitats. *Per tots els que desitgin acceptar les benediccions del govern i que desitgin servir amb fidelitat i afecte a aquell govern*".

El 14 de juliol de 1921 el jurat els va declarar culpables i el 23 de abril de 1927 el Jutge Thayer va dictar la sentència de mort. Arreu del món es van formar centenars de Comitès per la Defensa de Sacco i Vanzetti. Vagues,

aturades parcials, manifestacions, bombes, estats de setge (a Anglaterra), boicot als productes nord-americans... el poble unit denunciant el crim de classe, el crim polític, que era aquest procés. Van ser anys de protesta, de mobilitzacions, d'acció directa, reclamant per la vida d'aquests exemplars militants obrers i anarquistes. S'ha dit que les mobilitzacions per Sacco i Vanzetti van moure el triple de persones que la lluita contra la guerra de Vietnam. Això dóna una clara imatge del seguiment d'aquesta llarga lluita. Però Alvan Tufts Fuller, governador de Massachusetts, es nega a cedir davant el clamor de protesta que ressona arreu del planeta; creu sincerament que *mereixen la mort tots els maleïts anarquistes i llardosos estrangers que venen a arruïnar aquest país*.

A la mitjanit del dilluns 23 d'agost de 1927, dos obrers italians eren assassinats a la cadira elèctrica de la presó de Charlestown; Nicola Sacco, sabater i pare de família, i Bartolomeo Vanzetti, peixater, eren executats per crims que no van cometre. Des d'aquell moment, els seus noms són presents en la memòria dels pobles, símbol i bandera de l'anarquisme internacional, record amarg del Poder Judicial-independent-del-Govern.

Han passat 75 anys des del seu assassinat i els seguim recordant, perquè els temps han cambiat però la lluita segueix sent la mateixa. Els mateixos ideals i la mateixa "Justícia".

Dadà

- 50 anys després de l'assassinat l'Estat va admetre la innocència dels processats.

Finances: despeses i ingresos tinguts en l'elaboració del novè, deuè, onzè i dotzè número del Pèsol Negre

- **Novè: 400 exemplars de 24 pàgines: 36000-15.000 pts (propaganda)=21.000 pts de despeses.**
- **Desè:400 exemplars de 20 pàgines: 30.000-15000 pts (propaganda) = 15000**
- **Onzè: 500 exemplars de 16 pàgines: 30000-17500 pts (propaganda) = 12500**
- **Dotzè: 400 exemplars de 20 pàgines: 30000–17500 (propaganda) = 12500**

- **Aportacions personals en aquest número: villa 5 eurus**

PER SUBSCRIURE'T AL PÈSOL, RENOVAR SUBSCRIPCIÓ O PER COLABORAR...

FICA 9 EUROS DINS D'UN SOBRE EN UN DELS POTS D'AJUDA AL PÈSOL. DONALI LA TEVA DIRECCIÓ A LA PERSONA DE L'ENTITAT I LLAVORS ENVIA LES TEVES DADES PERSONALS, DIRECCIÓ ETC.. A pesolnegre@hotmail.com **(AQUEST PAS ÚLTIM ÉS EL MÉS IMPORTANT SENSE EL QUAL NO ES PODRÁ FER EFECTIU L'ENVIAMENT)**

ELS POTS D'AJUDA ESTAN REPARTITS EN ELS SEGÜENTS COMERÇOS O ENTITATS:

BAR GINESTA

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS

ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ

LLIBRERIA/PAPERERIA MAFALDA

PER CONTACTAR AMB EL PÈSOL, SUBSCRIURE'T, FER-NOS ARRIBAR TREBALLS O PER QUALSEVOL COSA:

pesolnegre@hotmail.com

PARTICIPA AMB LA PREMSA LLIBERTÀRIA!!!

S'ESTÀ PREPARANT UN CURSET DE JURÍDICA LABORAL (GRATUÏT) QUE S'IMPARTIRÀ ELS CAPS DE SETMANA AL CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS. AQUEST S'ANUNCIÀ AMB TEMPS PER MITJÀ DE CARTELLS.

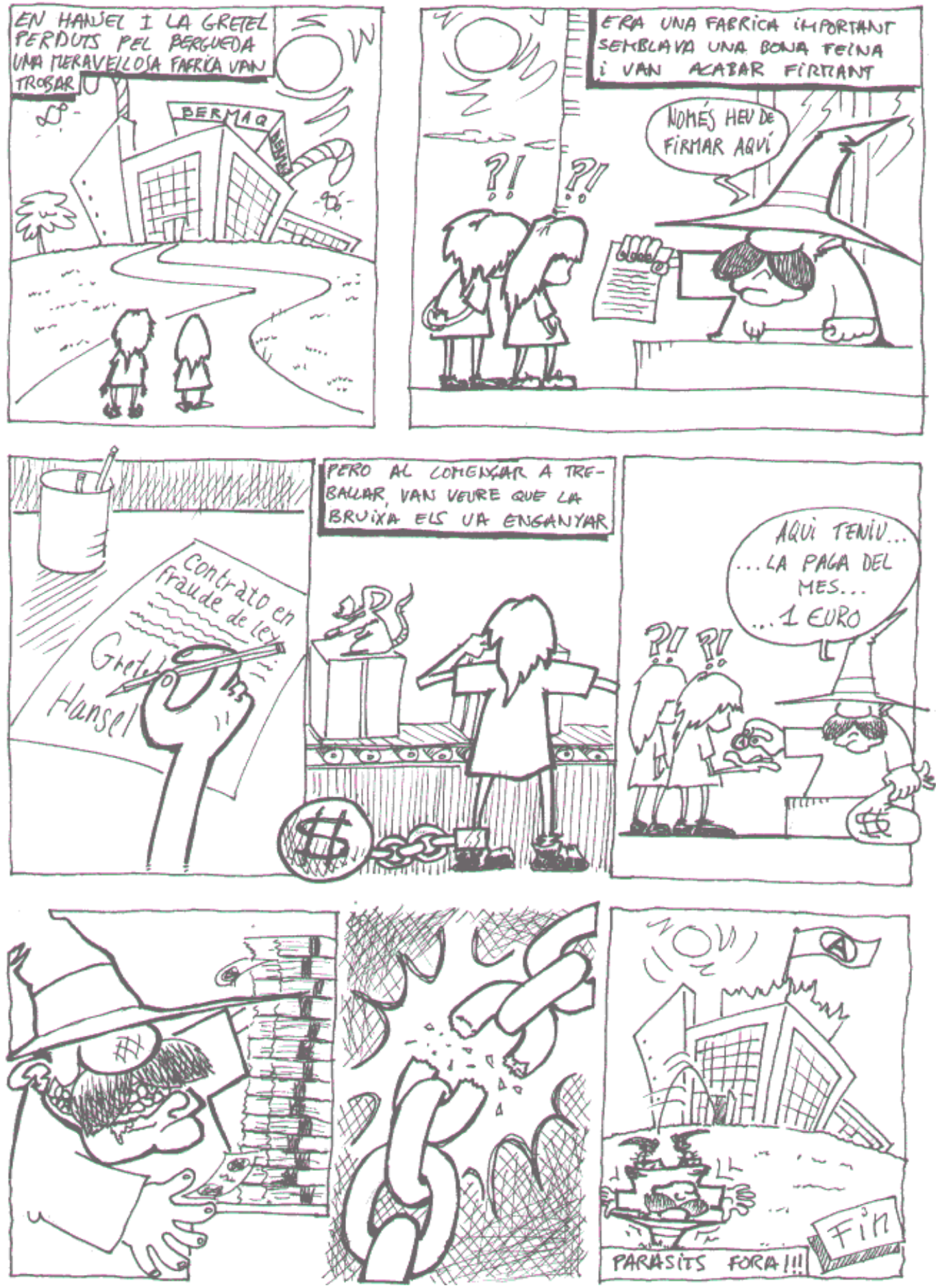
EN HANSEL I LA GRETEL PERDUTS PEL BERGUEDÀ UNA MERAVELLOSA FABRICA VAN TROBAR
BERMAQ
ERA UNA FABRICA IMPORTANT SEMBLAVA UNA BONA FEINA I VAN ACABAR FIRMANT
NOMÉS HEU DE FIRMAR AQUÍ
?!
?!
Contràto en fraude de lex
Gretel
Hansel
PERO AL COMENÇAR A TREBALLAR, VAN VEURE QUE LA BRUIXA ELS VA ENGANYAR
AQUÍ TENIU... ...LA PAGA DEL MES... ...1 EURO
?!
?!
PARÀSITS FORA!!!
Fin

GARRULOS A CAGAR!
I TU.... QUAN S'ACABA EL CONCERT, A ON VAS?
... A LA PASSIÓ D'ESPARRAGUERA?
SKIN YES
-PROU de FOLCLÒRICS!

A CADA URDANGARÍ LI ARRIBA EL SEU ST. MARTÍ.
COMO HE TENIDO 3 HIJOS MACHOS EN CASA NO ENTRARAN MUÑECAS, SÓLO ENTRARAN PELOTAS...
TIENE RAZÓN ...PELOTAS Y LAMECULOS!

"La policia suspén un desallotjament a Sants perquè tenia una altre actuació a la mateixa hora" (dels diaris)
...I, A ON LA TENIEU L'ALTRE ACTUACIÓ?
.. EN UNA GALA D'ANTENA TRES!
POLICIA
MGUENENA-ROGDD

ÉS L'HORA DE LES RIALLES!
ENDEVINALLES CATALANISTES!
DIVINITAT JUDEOCRISTIANA QUE INVOQUEN ELS CATALANS ABANS de L'ORGASME
SOLUCIÓ: JA VE
MÍTIC PROGRAMA D'ENTREVISTES CONDUÏT PER NA MONTSERRAT ROIG ALS 70
PERSO
SU DNI, FO FABOR!
SOLUCIÓ: PERSONATGES
SÍL·LABA MÍSTICA de MEDITACIÓ HINDUISTA QUE EXCLAMEN LES CATALANES QUAN VOLEN UN ENTREPÀ DE PORC
SOLUCIÓ: LLOOMMMM!

EN RECORD DE JOSEP BERTOBILLO, JOSEP PUERTAS I JOAN VILELLA:

El 23 de juliol de 1999 en el marc de la II Marxa-Homenatge als Maquis, era col•locada a la carretera vella de Vilada una placa en record d'aquests tres companys. El text de la placa era el següent:

EN RECORD DE:
JOSÉ BERTOBILLO, JOSÉ PUERTAS, MINERS DE FÍGOLS,
I JOAN VILELLA, PAGÈS DE STA. EUGINIA.
CAPTURATS I TORTURATS DURANT TRES DIES
PER LA GUARDIA CIVIL I FINALMENT ASSASSINATS
APLICANT LA LLEI DE FUGUES EL 14 DE NOVEMBRE DE 1949.
NI OBLIDEM NI PERDONEM
C.O II MARXA-HOMENATGE ALS MAQUIS

MOVIMENT LLIBERTARI **VILADA. 23-VII-1999**

Aquests companys van ser assassinats sense cap procés, sota l'acusació de col•laborar amb la guerrilla llibertaria. Joan Vilella era masover de la masia de Santa Eugínia utilitzada com a base guerrillera per Massana i Ramon Vila. Josep Bertobillo gendre de l'anterior era militant de la CNT de les mines de Fígols a l'igual que Josep Puertas. Les detencions tortures i la presó fou el destí de molts berguedans aquell 1949, però el destí d'aquests tres companys fou l'assassinat a mans de la Guardia Civil.

La placa va ser primer ratllada i després arrencada el mateix 1999. Durant la IV Marxa-Homenatge, el 2001 es va tornar a posar i la tornaren a arrencar. Aquest any la vam col•locar el divendres 26 de juliol i el dilluns ja no hi era. Han tornat a arrencar la placa, de mida foli que sembla que tant molesta a alguns. L'any que ve esta previst fer un mural a tot el mur on es col•loca la placa i col•locar una placa més gran i més resistent –a ser possible de pedra- i és per això que hem obert un compte corrent per recollir fons. No volen que es recordi els nostres companys i nosaltres estem disposats a que tothom sàpiga el que va passar i el perquè. Com diu el text de la placa: NI OBLIDEM NI PERDONEM.

Salut i Anarquia! **Pep i tu.**

Per col·laborar amb la recollida de fons per homenatjar i perpetuar la memòria dels companys assassinats a Vilada, pots fer servir el següent nº de compte:

CAIXA DE MANRESA: 2041 0032 78 0040055209